

YAHUDİLERİN ŞEYTANA VE SİHRE UYMALARI*

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!..

Aziz ve sevgili Ak-Televizyon izleyicileri ve Ak Radyo dinleyenleri! Allah'ın selâmı, rahmeti, bereketi üzerinize olsun... Cenâb-ı Hak bizi hayırlı ilimlerle mücehhez eylesin... Kitabını güzel öğrenmeyi nasib eylesin... Peygamber Efendimiz'in sünnetine uymayı nasib eylesin...

Bakara Sûre-i Şerifesi'nin 101. ayet-i kerimesini okumuştuk. Ondan sonra büyük bir, uzun bir ayet-i kerime, meseleleri, anlatılacak konuları çok olan bir ayet-i kerime olduğu için orada kalmıştık. Halbuki 101. ayet-i kerimeyle ilgiliydi kaldığımız ayet-i kerime... Şimdi onu 101'le beraber okuyalım. *Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm:*

وَلَمَّا جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا
مَعَهُمْ نَبَذَ فَرِيقٌ مِّنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ
كِتَابَ اللَّهِ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ كَأَنَّهُمْ لَا يَعْلَمُونَ

(البقرة: ١٠١)

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

(Ve lemmâ câehüm rasûlün min indi'llâhi musaddikun limâ meahum, nebeze ferîkun mine'llezîne ütü'l-kitâbe kitâba'llâhi verâe zuhûrihim keennehüm lâ ya'lemûn) (Bakara, 2/101)

Bu mânâ olarak, (Ve'ttebeû) diye başlayan sonraki ayet-i kerimeye mânâsı devam ediyor. *Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm:*

وَاتَّبِعُوا مَا تَتْلُوا الشَّيَاطِينُ عَلَىٰ مُلْكٍ سُلَيْمٍ
وَمَا كَفَرَ سُلَيْمٌ وَلَكِنَّ الشَّيَاطِينَ كَفَرُوا
يُعَلِّمُونَ النَّاسَ السِّحْرَ وَمَا أُنزِلَ عَلَى الْمَلَكَيْنِ
بِبَابِ هَارُوتَ وَمَارُوتَ وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ
حَتَّىٰ يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ فَيَتَعَلَّمُونَ
مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ وَزَوْجِهِ
وَمَا هُمْ بِضَارِّينَ بِهِ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ
وَيَتَعَلَّمُونَ مَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَلَقَدْ عَلِمُوا
لِمَنْ اشْتَرَاهُ مَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلَقٍ
وَلَبِئْسَ مَا شَرَوْا بِهِ أَنفُسَهُمْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ

(البقرة: ١٠٢)

(Ve'ttebeu mâ tetlü'ş-şeyâtînu alâ mülki süleymân, ve mâ kefere süleymânü ve lâkinne'ş-şeyâtîne keferû yuallimûne'n-nâse's-sihr, ve mâ ünzile ale'l-melekeyni bi-bâbile hârûte ve mârût, ve mâ yuallimâni min ehadin hattâ yekülâ innemâ nahnu fitnetün felâ tekfür, feyeteallemûne minhümâ mâ yuferrikûne bihî beyne'l-mer'i ve zevcihî, ve mâ hüm bi-dârrîne bihî min ehadin illâ bi-izni'llâh, ve yeteallemûne mâ yedurruhüm ve lâ yenfeuhüm, ve lekad alimû lemeni'şterâhu mâ lehû fî'l-âhireti min halâk, ve lebi'se mâ şerav bihî enfüsehüm, lev kânû ya'lemûn.) (Bakara, 2/102) Bu 102. ayet-i kerime 101'e bağlı.

وَلَوْ أَنَّهُمْ آمَنُوا وَاتَّقَوْا لَمَثُوبَةٌ

مِنْ عِنْدِ اللَّهِ خَيْرٌ لَّو كَانُوا يَعْلَمُونَ

(البقرة: ۱۰۳)

(Ve lev ennehüm âmenû ve'ttekav lemesûbetün min indi'llâhi hayr, lev kânû ya'lemûn.) (Bakara, 2/103)

a. Yahudilerin Tevrat'ı Arkalarına Atmaları

Şimdi 101. ayet-i kerimeyi kısaca tekrar hatırlayalım! Allah-u Teâlâ Hazretleri buyuruyor ki:

(Ve lemmâ câehüm rasûlün min indi'llâhi) “Allah indinden kendilerine bir elçi geldiği zaman...” İnd; yan, kat, taraf demek.

“Allah tarafından kendilerine bir rasûl, bir elçi geldiği zaman onlara...” Onlardan kasıt yahudiler. (*Ve lemmâ câehüm rasûlün min indi’llâhi*) “Öyle bir peygamber ki, öyle bir elçi ki, öyle bir rasûl ki, (*musaddikun limâ meahüm*) onların, o yahudilerin kendi yanlarında bulunan bilgileri tasdik edici, Tevrat’ı tasdik edici... (*Nebeze ferîkun mine’llezîne ûtü’l-kitâb*) Kendilerine kitap verilmiş olan bu kavmin içinden bir fırka, bir bölük, (*kitâba’llâhi verâe zuhûrihim*) Allah’ın kitabını sırtlarının arkasına attılar; (*keennehüm lâ ya’lemûn*) sanki bilmiyorlarmış gibi...”

(*Vettebeù mâ tetlü’ş-şeyâtînü alâ mülki süleymân*) “Ve şeytanların Süleyman’ın mülkü zamanında okuduklarına tâbi oldular.” diye devam ediyor.

Şimdi bu 101. ayet-i kerimede, Allah-u Teâlâ Hazretleri yahudilerin Tevrat’ın ahkâmını arkalarına attıklarını; kendilerinin Tevrat’ta ismi zikredilmiş olan, geleceği bildirilmiş olan o peygamberi bildikleri halde, sanki bilmiyorlarmış gibi o bilgilere sırt çevirdiklerini; halbuki o peygamber tasdik edici, onların yanında olan bilgileri doğrulayıcı, Tevrat’ı tasdik edici, Tevrat’ın hak kitap olduğunu tasdik edici bir kimse olduğu halde, onu hiç bilmiyormuş gibi sırtlarının arkasına attıklarını bildiriyor.

102. ayet-i kerimede de, “Şeytanların Süleyman AS’ın mülkü zamanında okudukları, halka öğrettikleri şeylere tâbî oldular.” buyuruyor.

Nedir bu şeytanların Süleyman AS'dan sonra, onun mülkünden, ahdinden, egemenliğinden, hakimiyetinden sonra okudukları, ortaya çıkardıkları şeyler?.. Sihir... Yâni, sihre ve sihir ihtiva eden kendi yanlarındaki muharref, bozuk bilgiler taşıyan kitaplara tâbi oldular; Tevrat'ı sırtlarının arkasına attılar.

Şimdi, bunun sebebi şu oluyor: Tefsir kitaplarımızda açıklandığı üzere, Tevrat'ta:

“—Bir peygamber gelecek, ahir zaman peygamberi gelecek, evsafı şöyle şöyle olacak.” diye bildiriliyordu.

Bu bildirmelerden dolayı da, Peygamber Efendimiz Medine'ye gelmeden önce, zuhur etmeden önce, kendisine peygamberlik vazifesi yüklenmeden önce, yahudiler:

“—Bir ahir zaman peygamberi gelecek, biz müşrikleri tepeleyeceğiz!” diyorlardı.

Daha önceki ayet-i kerimelerde bunu gördük. Ama, o peygamber gelip de, Tevrat'taki bu söylenen hakikat olunca, bu söylenen bilgiler tahakkuk edince; bu sefer sanki bunları bilmiyorlarmış gibi, işlerine gelmediği için Tevrat'ı bir kenara koydular. Yâni, arkalarına attılardan maksat, Tevrat'ın ahkâmına uymadılar. Çünkü Peygamber Efendimiz'e kendi dînî meselelerinden, ihtilaflı konularından ne sordularsa, Tevrat'ı kendilerinden daha doğru, daha güzel bildiğini anladılar. Peygamber Efendimiz'in söylediklerinin doğru olduğunu, hak olduğunu anladılar, gördüler.

“–Bu Tevrat’ı bizden daha iyi biliyor.” dediler.

Baktılar ki, Tevrat’la Kur’an-ı Kerim birbirine tam uygun oluyor; bu sefer onu bıraktılar, yanlarındaki sihir kitaplarıyla amel etmeye, ona tâbî olmaya başladılar. Tevrat’ı bıraktılar.

b. Süleyman AS ve Sihir

Şimdi, Süleyman AS geçiyor burada. Süleyman AS, Peygamber Efendimiz’in bildirdiğine göre ve Kur’an-ı Kerim’in bildirdiğine göre, Allah’ın peygamberlerinden bir peygamberdir. Dâvud AS da bir peygamberdir. Onlara Allah vahiy indirmiştir ve onlar da Allah’ın emirlerini insanlara tebliğ etmişlerdir.

Süleymân AS’ın bir ara mülkünün, yâni hakimiyetinin elinden çıktığını bildiriyor kaynaklar. Bu elinden çıkması sırasında şeytanların... Bu şeytanlar da hakikaten şeytan mıdır?.. Çünkü Süleyman AS cinlere, şeytanlara ve insanlara hükmediyordu. Yâni peygamberliğiyle, Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin kendisine verdiği peygamberlik kuvvetleriyle hükmediyordu.

Bizim Peygamberimiz AS da Rasûlü’s-sakaleyn’dir, yâni hem insanların, hem cinlerin peygamberidir. Süleyman AS’a da o salâhiyet verilmiş. O cinleri ve şeytanları bazı işlerin yapılmasında istihdam ediyordu, hademe olarak kullanıyordu. Emrediyordu şöyle yapın, böyle yapın diye; yapıyorlardı.

Onun için Süleyman AS'ın zamanı çok büyük işlerin başarıldığı, muazzam inşâ faaliyetlerinin ve çok ileri işlerin, yâni fen yönünden çok güzel, insanların bilmediği şeylerin öğrenildiği, yapıldığı bir devir oluyor.

Süleyman AS, bir ara bu hakimiyetini kaybetmiş. Ben şu anda yanımda okuyacak kitap ve karıştıracak kaynaklar olmadığı için, Yahudi tarihini araştıramıyorum ama, bu tefsir kitaplarından faydalanarak söylüyorum. Süleyman AS, bir ara bu hakimiyetini kaybettiği zaman, şeytanlar hakim olmuşlar, ortalığı sarmışlar. Bunlar ya hakikaten cinlerden olan şeytanlar, ya da onlarla iş birliği yapan, onlar gibi olan şeytan gibi insanlar, *şeyâtînü'l-insü ve'l-cîn...* İnsanların da şeytan gibi olanları ve şeytan olanları olduğu bildiriliyor.

Hatta, Peygamber Efendimiz buyuruyor ki:

“—Eğer besmele çekmezseniz, şeytan sizin yemeğinize ortak olur, içeceğinize ortak olur. Yâni siz içerken besmelesiz içerseniz, yemek yerken besmelesiz yerseniz, şeytan ortak olur. Yâni bir kısmı da şeytanı besler, şeytan beslenmiş olur. Hatta evlendiğiniz zaman besmele ve nikâhla meşrû bir şekilde olmazsa, o zaman doğan çocukların bir kısmı da şeytandan olur.” diye bildiriyor.

Sahabe-i kiram da şaşırıyorlar:

“—Böyle olabilir mi? Evlatlarımıza da ortak olabilir mi?” diyorlar.

Yâni şeytanın evlatları oluyor bazıları; Allah saklasın, Allah etmesin... Tabii bu söylediklerim, hadis-i şeriflere dayanarak söylediğim esrarengiz bilgiler. Hani, insan kendi çocuğu diye düşünüyor ama; besmelesizse, haramla olmuşsa demek ki şeytanın çocuğu olunca, her halde artık günah işleyecek, anasına babasına âsi gelecek, kötü işler yapacak demek ki...

Şimdi bu şeytanlar, Süleyman AS'ın zamanındaki bu fetret sırasında, yâni biraz Süleyman AS'ın imkânlarının elinden alındığı zamanda hâkim olmuşlar. Ve Süleyman AS'ın, Dâvud AS'ın getirmiş olduğu doğru, sağlam bilgilerin içine binbir yalan katarak, her satırın arasına nice nice yalan sözler ekleyerek çoğaltmışlar. Ve halkın itikadını bozmuşlar, inancını bozmuşlar, yalan yanlış şeyler öğretmişler.

Süleyman AS tekrar hâkimiyetini sağlamlaştırdınca, bütün bu şeytanların -yâni, insanların veya cinlerin şeytanlarının- mefsedetlerini, bozgunculuklarını, uydurduklarını derlemiş, toparlamış, hepsini almış. "Bunları okuyan ve bunları tasdik edenin boynunu vururum!" diye, bu saçma sapan şeyleri takibata almış ve hepsini toplattırmış. Bir rivayete göre yanındaki bir yere, kürsîsinin, yâni tahtının altında bir yere, bir mahzene gömdürmüştü.

Oraya yaklaşamıyorlarmış, yaklaşanlar yanıyormuş. Belki, bu bir peygamberlik kuvvetiyle oluyordu. Yâni, şeytanlar oraya yaklaştığı zaman yanıyorlardı, yanaşamıyorlardı.

Hani cinlerin söz kapmak, bilgi almak için semâya yaklaştıkları zaman, yıldırımların kendisini takip ettiğinin bildirildiği gibi, yanaşamıyorlarmış.

Süleyman AS böylece kendi zamanında böyle saçmalıklarla, sihirlerle, uydurma şeylerle halkı meşgul etmekten korumuş. Saçma sapan mâlûmatı, bilgileri de toplamış, bir yere gömdürmüştü. Sonra Süleyman AS vefat edince, tekrar bunlar ele geçirilmiş.

Bunun uzun hikâyeleri var. Tabii biz o devri, o tarihi çok iyi bilmediğimiz için, çok teferruatlı anlatmaya da lüzum görmüyoruz, faydası da yok... Sonuç itibariyle, Süleyman AS'ın yasakladığı, engellediği bu şeyleri, sonradan ortaya çıkartmış bu şeytanlar. Ya şeytanlaşmış insanlar, ya hakikaten şeytanlar... Ne ise artık orasını Allah biliyor.

Ve o buldukları şeyleri, mahzende veyahut tahtının altında; ya peygamber olarak mânevî bir kuvvetle muhafaza ettiği, ya da öyle bir mahzene koyup da kimseyi sokmadığı o kağıtları, kitapları tekrar bulmuşlar ve o kitaplara da bir çok şeyler katarak, “Bunlar Âsaf ibn-i Berhiyâ'nın gizli ilimlerle ilgili yazdığı kitaplardır.” demişler.

Rivayetlere göre bu isim veriliyor. Bu Âsaf ibn-i Berhiyâ, Süleyman AS'ın kâtibidir, veziridir diye söyleniyor. Yakın bir şahıs ve belki vahiy katibi gibi, Süleyman AS'a gelen vahiyleri yazan bir sâlih kimse. Hatta Sabâ melikesinin tahtını da, Süleyman AS isteyince hemen alıp getirebilen evliyâullahtan mübarek, keramet sahibi bir kimse oluyor demek ki.

Ona isnad etmişler, onun yazdığı kitaplar bunlar demişler. Böyle bir sürü saçma, sihir vs. eklemişler. “Güneş doğarken, işte yönünü güneşe doğru dönersen, şu şu sözleri söylersen, o zaman şu istediğin olur. Veyahut şu olmamasını istediğin bir şey olduğu zaman, güneş batarken arkanı dönersen, şöyle şöyle yaparsan...” diye bir takım böyle usüller ortaya atarak, yalan dolan, böyle sihirler uydurmuşlar.

Bir de demişler ki:

“—Süleyman AS’ın yapabildiği olağanüstü şeyler, rüzgârlara hâkimiyeti, cinlere hâkimiyeti, şeytanlara hâkimiyeti, kuşların konuşmalarını bilmesi... vs. bunlar hep sihirdi.” demişler.

Süleyman AS’a da böylece iftirada bulunmuş oluyorlar. Yâni, o bir peygamber olduğu halde, sihirbaz demiş oluyorlar. Kendi yalanlarını da ona isnad ediyorlar, onun kitabı diye söylemiş oluyorlar. Ve böylece yalan üstüne yalan katıyorlar ve onların ahkâmına uymaya başlıyorlar.

Hattâ, Peygamber SAS Efendimiz Medine-i Münevvere’ye geldiği zaman, “Dâvud AS bir peygamberdir. Süleyman AS da Allah’ın bir sâlih peygamberiydi.” diye söyleyince, —biz hep *aleyhi’s-selâm* diyoruz peygamberlere— yahudiler demişler ki:

“—Şu Muhammed’e bak, hak ile bâtili nasıl karıştırıyor. Süleyman’ı peygamberlerin arasında zikrediyor. Halbuki o sadece bir sihirbazdı. Rüzgârın üstüne binip oradan oraya giderdi, rüzgârı kullanırdı.” filan gibi sözler söylemişler.

Yahudiler böyle Peygamber Efendimiz’in Süleyman AS’ın peygamber olduğunu söylemesine karşı çıkınca, Allah-u Teâlâ Hazretleri onları yalanlayarak buyuruyor ki:

(*Ve’ttebeù mâ tetlü’ş-şeyâtînu alâ mülki süleymân*) “Şeytanların Süleyman AS’ın mülkü üzerine okuduklarına, söylediklerine tâbi oldular.” Yâni buradaki *alâ, fî mânâsına*. “Süleyman AS’ın mülkü zamanında, yâni ahdi, devresi zamanında, şeytanların insanlara okuyup öğrettikleri şeylere tâbi oldular. Yâni sihirlere tâbi oldular. O uydurma şeylere, uydurma bir kitap olan Asaf ibn-i Berhiyâ’nın kitabı dedikleri, ama kendilerinin uydurup, ekleyip, çıkarıp yazdıkları şeye tâbi oldular. (*Ve mâ kefere süleymânü*) “Süleyman AS sihirbaz değildi, kâfir değildi.” diye Allah-u Teâlâ Hazretleri yahudilerin inancının yanlış olduğunu belirtiyor, yalanlıyor. Çünkü sihir yapan kafirdir. Sihre inanan, sihir yapan kâfirdir. (*Ve mâ kefere süleymânü*) “Süleyman asla kâfir olmadı.” diye bu ayet-i kerimeyi onlar üzerine, yâni yalanlarını beyan etmek için, Allah-u Teâlâ Hazretleri Peygamber Efendimiz’e indirmiş oluyor.

(*Vemâ kefere süleymânü*) “Süleyman AS onların sandığı gibi, yahudilerin iddia ettikleri gibi kâfir olmadı, sihir yapmadı; (ve *lâkinne’ş-şeyâtîne keferû*) fakat o zamandaki o şeytanlar kâfir oldular. O sihirleri, o kitapları uydurup yazan, ortaya atan ve bir de, “Bunlar Süleyman AS’ındı.” diye yalan söyleyen şeytanlar kâfir oldular. (*Yuallimûne’n-nâse’s-sihr*) Ve insanlara sihri o şeytanlar öğretti.”

Şimdi bu uzun ayet-i kerimenin, hakkında çok söz söylenen kısımlarından, diğer bir yerine gelmiş bulunuyoruz. Anlaşıyor ki buraya kadar olan yerden: Bazı yahudiler Süleyman AS’ı peygamber bile saymamışlar, onu bir hükümdar saymışlar. Onunla da kalmamışlar, sihirbaz saymışlar ve aleyhine dönmüşler. Ama Allah-u Teâlâ Hazretleri:

“—Hayır, Süleyman AS onların dedikleri gibi değil; şeytanlar kâfir oldular.” diye onları yalanlıyor.

Bizim dediğimizin doğru olduğu, yahudilerin bazı alimleri tarafından da sonradan beyan edilmiş. Süleyman AS da bir peygamberdir, Dâvud AS da bir peygamberdir, işin doğrusu bu.

Ama bu devirde de, benim duyduğuma göre, arkadaşların konuştuğu bazı kimselerden işittiklerine göre; bu Amerika’da, Avustralya’da bulunan, doktora yapan kardeşlerimizden duyduğuma göre; bu devirde de bazıları Süleyman AS’ı, Dâvud AS’ı sadece yahudi devletinin hükümdarı olarak görüyorlarmış.

Öyle sanıyorlarmış ve peygamber olduğunu kabul etmeyenler varmış. İşte bu şeylerden dolayı olmalı.

(*Yuallimûne'n-nâse's-sihr*) “O şeytanlar insanlara sihri öğretiyorlar.” Böyle yaptıkları için, sihri öğrettikleri için kâfirdirler.

c. Hârût ve Mârût'un Sihri Öğretmeleri

(*Ve mâ ünzile alâ melekeyni bi-bâbile hârûte ve mârût*) Şimdi, buradaki *mâ* Arapça'da iki mânâya gelir. Bir *ellezî* gibi *mâ-ı mevsûle* derler, “o şey ki” mânâsına gelir. Bir de *mâ-ı nâfiye* derler, “hayır, öyle değil” mânâsına.

Büyük müfessir İmam Kurtubî ve tefsir hususunda salâhiyetli bazı büyüklerimiz, alimlerimize göre: (*Ve mâ ünzile alâ melekeyni bi-bâbile hârûte ve mârût*) “Babil'de iki meleğin üzerine Allah, bu yahudilerin sandığı gibi sihri indirmemiştir, sihri öğretmemiştir.” mânâsınadır.

Bu *melekeyn*'in kim olduğu hususunda burada görüşler var. Yahudiler, Cebrâil ve Mikâil AS'a Allah'ın sihri indirdiğini, öğrettiğini düşünüyorlarmış. O bilgileri onların öğrettiğini düşünüyorlarmış. Buradaki *mâ* nâfiye olunca, hayır mânâsına olumsuzluk *mâ*'sı olunca, “O iki meleğe Allah öyle sihir indirmedi. Böyle bir inanç yanlıştır.” diye bildirmiş oluyor. Buradaki *mâ* olumsuzluk *mâ*'sıdır diye müfessirlerin büyük kısmı böyle söylemişler.

O zaman *melekeyn*, Cebrâil ve Mikâil AS oluyor. Hârut ve Mârut da insanlara sihir öğreten, Babil’li iki kişi olmuş oluyor. Bir rivayet böyle.

Bir de, “o şey ki” mânâsına geliyorsa, şöyle mânâ verenler olmuş; bu zayıf ama bunu da söyleyelim: “İnsanlara sihri öğretiyorlar, bir de Babil’deki Hârut ve Mârut’a iki melek tarafından indirilenleri öğretiyorlar.” Yâni, “Bu yahudiler Tevrat’ı bırakıp, Babil’de Hârut ve Mârut’a indirilenleri ve sihri insanlara öğretiyorlar.” mânâsına geliyor.

Bir rivayete göre de, bu Hârut ve Mârut iki melektir. Bu hususta bazı rivayetler var. İbn-i Kesir tefsirinde bu rivayetlerin garip olduğunu beyan ediyor, hadis ilmi tabiri olarak. Hârut ve Mârut iki melektir o rivayetlere göre. Ama bunların sonunda özeti, uzun sayfalarla bunu anlattıktan sonra diyor ki:

“—Bütün bu hadis diye söylenenlerin hepsi, Kâ’b el-Ahbâr’ın Benî İsrail’in kitaplarından nakletmiş olduğu rivayetlerden ibaret olma noktasına geliyor.” diyor.

Demek ki, bu Hârut ve Mârut’un melek olduğu rivayetleri İsrailiyyât bilgisi olmuş oluyor.

Bu rivayetlere, göre bunlar iki melekmiş. Ademoğlunun dünyada günah işlediği görünce, demişler ki bazı melekler:

“—Yâ Rabbi bu kullar ne kadar yanlış işler yapıyorlar; isyan ediyorlar, günah işliyorlar, içki içiyorlar, adam öldürüyorlar, zina ediyorlar...”

Onun üzerine Cenâb-ı Hak,

“—O zaman siz içinizden iki tanesini seçin! Yeryüzüne onları indireyim, bakalım siz ne yapacaksınız?” diye buyurunca, melekler aralarından Hârut ve Mârut’u seçmişler. Allah-u Teâlâ Hazretleri de onlara —meleklerin aslında nefisleri yok— nefis vererek, yâni insan gibi arzular vererek, Bâbil’e indirmiş. Onlar da Bâbil’de insanlardan daha çok kısa zamanda hatalar işlemişler. “Bunlar İsrâiliyyât olarak girmiştir.” diyor. İbn-i Kesir’in özeti bu.

Hatta Zühre ismi geçiyor. Zühre, Venüs yıldızıdır. Çok güzel bir kadın suretinde gelmiş Hârut ve Mârut’a... Onlar da onunla bir arada olmak isteyince demiş ki:

“—Allah’a kâfir olursanız, Allah’ı inkâr ederseniz olabilir.” “—Hayır!” demişler.

Ondan sonra, kucağında bir çocukla gelmiş ikinci sefer: “—Bu çocuğu öldürürseniz sizinle beraber olabilirim.” demiş. Yine, “—Hayır!” demişler.

Ondan sonra içkiyle gelmiş:

“—Bu içkiyi içerseniz sizin arzularınızı, taleplerinizi yerine getirebilirim, kabul ederim!” demiş.

Onun üzerine, içkiyi içince sarhoş olmuşlar. Sarhoş olunca da, bütün ilk teklif edilen şeylerin hepsini yapmışlar. Hem çocuğu öldürme işini yapmışlar, hem küfre düşmüşler, hem zina etmişler... vs. İşte onun için Zühre yıldızı sonra gökyüzüne çıkartılmış. Kötü bir kadın, lânet bir kadın olarak zikredilir.

Bunlar İsrâiliyyât deniliyor. Kurtubî: “Bu rivayetlerin hiç birine kulak asmayın!” diyor. En doğrusu, (*Ve mâ ünzile alâ melekeyni*) “İki meleğin üzerine Babil’de öyle sihirle ilgili mâlûmatı Allah indirmiş değildir. O da yalandır, yanıştır.” mânâsına, bu *mâ’yı* olumsuzluk *mâ’sı* olarak almak.

Hârut ve Mârut da o zaman, Bâbil’de insanlara sihri öğreten, böyle bir bilgili iki kişi olarak ismi geçiyor yahudi kaynaklarında. Kur’an-ı Kerim’de de böyle zikredilmiş.

(*Ve mâ yuallimâni min ehadin hattâ yekûlâ*) “Halbuki onlar, kendilerine gelip de bilgi öğrenmek isteyen, bu sihirle, büyüyle ilgili meseleleri öğrenmek isteyenlere, şu sözleri söylemeden onları öğretmiyorlarmış:

(*Innemâ nahnü fitnetün felâ tekfur*) ‘Biz sadece insanları imtihan için, böyle bu işleri yapmakla görevliyiz; sakın siz kâfir olmayın!’ diyorlarmış insanlara. Yâni, “Yapmayın bu işi, bu sihri öğrenmeyin! Biz bunu bir görev olarak, insanların imtihanı için öğretiyoruz ama, yapmasanız daha iyi olur.” diye, önce nasihat ediyorlarmış.

Sonra ille ısrar ederse, –bu ayetlerde anlatılmıyor ama, tefsir kitaplarındaki rivayetlerde geçiyor– o zaman, “Git falanca yere, orada idrarını yap!” diyorlarmış. O yerde idrarını yapınca, orada kendisinden bir nur çıkıyormuş. Yâni, iman nuru gidiyormuş, duman şeklinde bir şey geliyormuş kendilerine. Yâni Allah’ın gazabının kendilerine gelmesi.

O zaman ah vah ediyorlarmış, keşke yapmasaydık diye ama, iş işten geçmiş oluyormuş.

Fakat işte öğrenmeye gelenlere, “Yapmayın, etmeyin, bunlar küfürdür!” diyorlarmış, bu Hârut ve Mârut isimli iki şahıs. Ya bunlar beşerler, insanlardan iki kişi... Ya da bazı zayıf rivayetlere göre, “Yâ bunlar isyan ediyorlar, biz olsaydık etmezdik.” diye meleklerden insanları ayıplayan; ama Allah, “Haydi bakalım sizi de göndereyim, ne yapacaksınız?” diye gönderdiği zaman, orada insanlardan daha beter günahları işleyen iki melek.

Her ne hal ise, yâni kuvvetli olanı, Allah sihri tabii meleklerle öğretmez. Sihir çünkü gûnahtır, haramdır, içinde itikada aykırı şeyler vardır. Doğru olan bu *mâ*'nın olumsuzluk *mâ*'sı olması...

Ama bu Hârut ve Mârut da Bâbil'de, bu işi yapmışlar tarihte. Yahudiler de bu çeşit şeyleri onlardan, bu iki kişiden öğrenmişler. Bâbil'in, bu bizim Irak'taki Bâbil olduğunu tefsir kitapları beyan ediyor.

(*Feyeteallemûne minhümâ mâ yuferrikûne bihî beyne'l-mer'i ve zevcihî*) Bu iki şahsa, Hârut ve Mârut'a gelenler, sihir meraklıları gelip neyi öğreniyorlarmış?.. Adam ile eşini birbirinden ayıracak şeyleri öğreniyorlarmış. Yâni, kötü bir şey...

Çünkü, yuva yıkmak şeytanın en azılı azdırmasıdır, şaşırtmasıdır. Karının, kocanın birbirinden koparılması ve yuvanın yıkılması, en şeytanî iştir. Bu hususta biraz sonra bir hadis-i şerif okuyacağım. Hadis derslerinde de okumuştuk, kardeşlerimiz bilir ama, burada tefsir kitaplarında da geçtiği için, bilmeyenlere de faydalı olsun diye okuyacağım. Yâni, gidip doğru düzgün bir şeyler öğrenmiyorlar, öğrenmek istemiyorlar da, karı kocanın arasını açacak bilgileri öğreniyorlar.

Şimdi bunun şeytanî bir iş olduğunu bildiriyor hadis-i şerifler. O hadis-i şerifi burada nakledivereyim. Müslim'in *Sahîh*'inde Câbir ibn-i Abdillâh RA'dan rivayet edildiğine göre:¹

إِنَّ الشَّيْطَانَ لَيَصْعُ عَرْشَهُ عَلَى الْمَاءِ ثُمَّ يَبْعَثُ
سَرَائِيَاهُ فِي النَّاسِ فَأَقْرَبُهُمْ عِنْدَهُ مَنْزِلَةً أَعْظَمَهُمْ
عِنْدَهُ فِتْنَةً يَجِيءُ أَحَدَهُمْ فَيَقُولُ مَا زَلْتُ
بِفُلَانٍ حَتَّى تَرَكَتُهُ وَهُوَ يَقُولُ كَذَا وَكَذَا فَيَقُولُ
إِبْلِيسُ لَا وَاللَّهِ مَا صَنَعْتَ شَيْئًا وَيَجِيءُ أَحَدَهُمْ
فَيَقُولُ مَا تَرَكَتُهُ حَتَّى فَرَّقْتُ بَيْنَهُ وَبَيْنَ أَهْلِهِ
قَالَ فَيَقْرَبُهُ يُدْنِيهِ وَيَلْتَزِمُهُ وَيَقُولُ نَعَمْ أَنْتَ

(م. حم. هب. عن جابر)

(*Inne's-şeytâne leyledau arşehû ale'l-mâi*) “Şeytan kürsüsünü, tahtını suyun üzerine kurar. (*Sümme yeb'asu serâyâhu fi'n-nâs*) Sonra ordularını, yâni şeytan sürülerini insanların arasına sevkeder. (*Feakrabuhüm indehû menziletin*) Bu şeytanın avenesinin, ordusunun baş şeytana en yakın olanı, (*a'zamühüm indehû fitnetin*) en çok şeytanlık yapan, en acı, en kötü işi yapandır.

(*Yecîu ehadühüm feyekül*) Onlar şeytanlıklarını, görevlerini yaptıktan sonra onun yanına gelirler ve derler ki: (*Mâ ziltü bi-filânin hattâ terektühû ve hüve yekülü kezâ ve kezâ*) ‘Falanca adamı ben azdırdım ve buraya gelirken o artık şöyle şöyle söylüyordu, şöyle şöyle yapıyordu.’” Yâni yaptığı yanlışlıkları rapor ediyorlar, anlatıyorlar.

(*Feyekülü iblîs*) “O baş şeytan diyor ki: (*Lâ va'llâhi mâ sana'te şey'en*) ‘Mühim bir şey yapmış değilsin, hiç bir şey yapmış değilsin, hiç önemli değil!’ diyor.”

(*Feyecîu ehadühüm feyekül*) “Nihayet bir tanesi gelip diyor ki: (*Ma terektühû hattâ farraktü beynehû ve beyne ehlihî*) ‘Ben de görev yaptığım yere gittim ve orada karıyla kocayı birbirinden ayırdım. Onları ayrılmış vaziyette bırakıp buraya geldim.’ der.

¹ Müslim, *Sahîh*, c.IV, s.2167, no:2813; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.314, no:14417; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VI, s.415; no:8721; Abd ibn-i Humejd, *Müsned*, c.I, s.316, no:1033; Câbir ibn-i Abdillâh RA'dan.

(*Feyukarribuhû yüdnîhi ve yeltezimühû*) Baş şeytan iblis, onu kendisine yaklaştırır iltifat olarak, yakınına alır. (*Ve yekül: Neam ente.*) ‘Evet, tamam, aradığım sensin!’ der.”

Başka bir hadiste, bizim *Râmuz*’da okuduğumuza göre taç da giydiriyor. Yâni en büyük şeytanlığı yaptın diye, ona madalya da vermiş oluyor, başına taç giydirerek...

Bu adamlar, Babilli Hârut ve Mârut’un yanına gidenler, tarihte hep bu karı kocanın arasını açacak şeyleri öğrenmişler, şeytanlık öğrenmişler. (*Ve mâ hüm bi-dârrîne*) “Halbuki, onlar zarar verici değildirler; (*bihî*) bu öğrendikleri sihirlerle, mâlûmatla, (*min ehadin*) herhangi bir kimseye bir zarar verici değildirler; (*illâ bi-izni’llâh*) tabii Allah ne dilerse o olur. Allah’ın izniyle... Allah’ın izni olmadıkça herhangi bir zarar veremezler.” Yâni:

إِنَّهُ لَيْسَ لَهُ سُلْطَانٌ عَلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَعَلَى

رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ

(النحل: ٩٩)

(*Innehû leyse lehû sultânün ale’llezîne âmenû ve alâ rabbihim yetevakkelûn*) [Gerçek şu ki: İman edip de yalnız Rablerine tevekkül edenler üzerinde, onun (şeytanın) bir hakimiyeti yoktur.] (Nahl, 16/99) Rabbine tevekkül eden, imanı sağlam olan kimseye hiç bir zararı olmaz.

Ancak ona inanan, kapılan zayıflara, Allah ceza olarak nasib ederse, izin verirse, o zaman zarar verir. Yoksa zarar veremez.

Zarar veremeyeceği halde, böyle karıyla kocanın arasını açmaya yarayacak efsunlar, büyüler öğreniyorlar onlardan. (*Ve yeteallemûne mâ yedurruhüm ve lâ yenfeuhüm*) “Hep böyle zarar verecek şeyleri, insanlara zarar verecek şeyleri öğreniyorlar da, fayda verecek şeyleri öğrenmiyorlar.” Ne kadar kötü bir halet-i ruhiye, ne kadar kötü bir zihniyet...

Hani insan, eline bir güç kuvvet gelse, geçse ne yapar? Tabii iyi insan iyi iş yapar. Yâni siz kendinizi düşünün... Dersiniz ki:

“—Elimde şöyle bir imkân olsa, buranın hakimi olsam, benim elimde şu kuvvet olsa, şu kadar param olsa; cami yaparım, Kur’an kursu yaparım, çeşme yaparım, bu zelzelede zarar görenlere yardım ederim...” vs. filan dersiniz.

Bunlar da hep gidip gidip, Bâbil’de karı kocanın arasını açmak gibi şeyleri öğreniyorlarmış. Halbuki hiç bir zarar da veremezler, o yaptıkları büyülerle... Hep zararlı şeyleri öğreniyorlarmış, hiç fayda vermeyen şeyleri öğreniyorlarmış.

(*Ve lekad alimû lemeni’sterâhu mâ lehû fî’l-âhireti min halâk*) “Şimdi bu yahudiler bildiler ki, bu şeyleri yapanlar, bunları satın alanlar, ahirette hiç bir nasibe, hiç bir mükâfâta eremeyecekler. Bu sihirle uğraşanlar, bu bilgileri alanlar büyük cezalara uğrayacaklar.” Çünkü sihir küfürdür.

(*Ve lebi'se mâ şerav bihî enfüsehüm*) “Ne kötü bir şey, nefislerini zarara uğratmak pahasına aldıkları şeyler... Nefislerini satmış oluyorlar, kendilerini feda etmiş oluyorlar, kendilerini mahvetmiş oluyorlar. Ne kadar kötü bir şey!.. (*Lev kânû ya'lemûn*) Keşke bilselerdi, bu yaptıklarının ne kadar yanlış olduğunu.”

Ama yapmışlar, bile bile... Ahirette bir nasibleri olmadığını, yaptıklarının da şeytanın işi olduğunu, Peygamber Efendimiz'in söylediklerinin, bildirdiklerinin doğru olduğunu, Süleyman AS'ın peygamber olduğunu; Süleyman AS'ın insanlara sihir öğretmediğini, şeytanların öğrettiğini; keşke bunları anlayıp, idrak edip de mûcebince amel etselerdi, ne iyi olurdu. Keşke bilselerdi bu gerçekleri... Kendilerini nasıl helâk ettiklerini, mahvettiklerini...

d. Keşke İman Etselerdi

Ve sonuncu ayet-i kerime. Yâni, bu sohbetimizin sonunda okuyacağımız 103. ayet-i kerime... Eskiden yahudilerin bu meseleleri, sihri ve sâireyi nasıl ortaya çıkarttıklarını, kaynaklarını Kur'an-ı Kerim böyle anlattıktan sonra; Süleyman AS'ın peygamber olduğunu, sihirbaz olmadığını, böyle düşünenlerin yanıldıklarını ve yahudilerin de Tevrat'a değil de böyle uydurma sihir kitaplarına tâbi olduklarını anlattıktan sonra, temennisini Cenâb-ı Hak 103. ayet-i kerimede bildiriyor:

وَلَوْ أَنَّهُمْ آمَنُوا وَاتَّقَوْا لَمَثُوبَةٌ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ

خَيْرٌ لَّوْكَانُوا يَعْلَمُونَ

(البقرة: ۱۰۳)

(*Ve lev ennehüm âmenû*) “Ah keşke onlar iman etselerdi...” Yâni Peygamber Efendimiz’i tasdik etselerdi, böyle Tevrat’ı arkalarına atmayıp, sihre tâbi olmayıp Peygamber Efendimiz’e iman etselerdi. Tevrat’ı tutsalardı, Tevrat’la hükmetmelerdi keşke... Tevrat’ta Peygamber Efendimiz’in peygamberliğini bildiren şeyleri biliyorlardı.

(*Ve’ttekav*) “Ve Allah’tan korksalardı, onlara inansalardı.” Yâni ters hareket edince ahiretlerinin mahvolduklarını düşünüp de, Allah’tan korksalardı keşke. Niye böyle dünyevî menfaatleri hesaba katarak, önlerine alarak bu yanlış işi yapıyorlar? Keşke takvâ ehli olsalardı.

(*Lemesûbetün min indi’llâhi hayrun*) “Allah’tan gelecek bir mükâfat, onların düşündükleri menfaat hesaplarından çok daha hayırlı olurdu onlar için.” Hem dünyada sonları iyi olurdu, hem ahirette cennete girerlerdi, Allah’ın mükâfatına ererlerdi.

Tabii asıl mükâfat, asıl kâr, akıllı insanın seçeceği şey o; Allah’ın rızasını kazanmak, cenneti kazanmak... Ama onlar yine bir menfaat hesapları yapıyorlar ama, onların menfaat hesapları yanlış...

Sihirle uğraşarak, Peygamber Efendimiz'e karşı çıkararak, ahiretlerini mahvetmek pahasına bir takım faydalar sağlamayı düşünerek, çok yanlış bir şey yapıyorlar. Keşke inansalardı, Allah'tan korkup takvâ ehli olsalardı... Allah'ın kendilerine vereceği bir mükâfat, şüphesiz ki çok daha hayırlı olurdu.

(*Lev kânû ya'lemûn*) Yine aynı temenni ifade ediliyor Cenâb-ı Hak tarafından: "Keşke bilselerdi... Allah'ın kendilerine vereceği mükâfatın daha hayırlı, kendileri için daha iyi olduğunu keşke bilselerdi!" (Bakara, 2/103) diyor.

Ama işte bu şekilde hareket eden, Tevrat'ı ikrar edip, Tevrat'taki Peygamber Efendimiz'le ilgili hükümlerin doğruluğunu söyleyip, sihirle ilgili bâtil kitaplardaki uydurma şeyleri bir tarafa bırakıp, Peygamber Efendimiz'e inananlar olmuş ama, az olmuş. Fakat olmaya da devam ediyorlar. 20. Yüzyıl'da bile hâlâ bu meseleleri insafla düşündüğü zaman, imana gelenleri görebiliyoruz.

Meselâ meşhur bir kişi var, eserleri Türkçe'ye filan da çevrildi. Eski adı Leopold Vays (*Leopold Weiss*) olan, sonradan müslüman olup Muhammed Esed ismini almış olan kişi. 1900 yılında doğmuş, 1992'de vefat etmiş. "*Yolların Ayrıldığı Noktada İslâm, Mekke'ye Giden Yol*" filân gibi böyle eserler yazmış. Sonra Kur'an meali hazırlamış.

O da bir haham torunu... Yâni bir yahudi aileden, bir avukatın oğlu ama, dedesi haham. Kendisi de yahudi olduğu halde, gerçekleri anlamış. Hem kendisi, hem hanımı müslüman olmuş. Hanımı Mekke’de vefat etmiş, Allah rahmet eylesin... Kendisi de sonradan, 92 yaşındayken İspanya’da vefat etmiş. Belki, çok gezmiş Pakistan’ı, Arabistan’ı... Medine’de 4-5 sene kalmış. Kahire’de bulunmuş, Arapça’yı filân gayet güzel öğrenmiş. Mü’min bir batılı olarak, eserleri de Türkçe’ye çevrilmiş.

Tabii mü’min bir batılı olmak artı bir görünüm, bizim için önemli. Bir batılı imana geliyor ama, yahudi kökenli olmak daha önemli... Çünkü onların eğitimleri, kendi dinlerine bağlılıkları daha kuvvetli oluyor, daha katı oluyor. Daha mutaassıb olarak yetişiyorlar. Onların o kabuğu kırıp da çıkması zor oluyor.

Bizim rahmetli Hikmet Tanyu... Çağırılmışlar onları bir düğününe, o düğünde gördüğünü anlatmıştı. Hikmet Tanyu dinler tarihi profesörü, bizim Ankara İlâhiyât’tan arkadaşımızdı, rahmetli... “Tüylerim diken diken oldu. Bir büyük camı, yuvarlak fanusu aldı haham nikahta, yere bırakıverdi, param parça parçalandı.” Tabii, cam yere düşünce parçalanır. Demiş ki:

“—Bak işte dünya üzerinde yahudiler böyle parçalandı. Bunlar bir araya gelmedikçe, işte şöyle olmayacak, böyle olamayacak. Söz verin bakalım bu hususta çalışacağınıza...” demiş. “Nikâhta böyle söz aldılar.” diyor.

Ben de Amerika'ya gittiğim zaman, New York'ta bir arkadaşın evinde misafir olduk. Çevresi yahudilerin meskûn olduğu bir mahalle idi. Böyle uzun sakallarıyla, siyah elbiseleriyle, siyah fütürleriyle... Cumartesi günü çalışmıyorlar. Mektepleri harıl harıl, her tarafta böyle kulaklarının yanında bıraktıkları zülüfleriyle harıl harıl, harıl harıl okuyorlar, çalışıyorlardı. Tabii her ülkede de, gayet iyi bir şekilde okullarını filân kuruyorlar, zenginleri yardımcı oluyor, eğitimlerini güzel yapıyorlar. O bakımdan yahudiliğe bağlı olarak, o dine bağlı olarak devam ediyorlar.

Ama Leopold Vays gibi, dedesi haham olduğu halde müslüman olup da, böyle meal kitabı yazacak kadar kendisini yetiştirmek, önemli oluyor o bakımdan... Yâni sıradan batılı olmuyor, daha da önemli bir olay oluyor bu, ibretli bir olay oluyor, bir örnek oluyor. Herkesin gerçeği seçme hususunda biraz cesaretli adım atması için, güzel bir nümûne olmuş oluyor.

Allah-u Teâlâ Hazretleri, tabii hepimizin Rabbi... Yâni yahudi, hristiyan, budist, brahmanist... dünyadaki bütün insanların ne yapması lâzım?.. Allah'ın varlığını, birliğini anlayıp, kabul edip, o çizgiye gelmesi lâzım!

Gün gibi biliyoruz ki, öküzün bir ayrıcalığı, üstünlüğü yok ki ona tapınılsın... Sonra güneşe tapmak Japonların inancı, imparatorları güneşin oğluymuş; bunun aslı esası yok...

Sonra İsâ AS'ın Allah'ın kulu olduğunu, Kur'an-ı Kerim kesin olarak beyan ediyor. Onların en büyük yanılğı noktasının bu olduğunu beyan ediyor.

Yahudilerden de meselâ, "Üzeyr Allah'ın oğludur." diyenler çıkmış. Sonra ahireti kabul etmediğini duydum bazılarının. Tabii, ahiret inancı en önemli şey... Düzeltilmesi gereken şeyler var. Yâni nerede hata ettiklerini, doğrunun nerede olduğunu anlatmak lâzım!..

Doğru nerede?.. Kur'an-ı Kerim'de... Kur'an-ı Kerim onların her bilmediği veya ihtilaf ettiği konuda, son kesin sözü söylüyor ve doğru yola davet ediyor onları... Allah-u Teâlâ Hazretleri hakkı hak olarak görüp ona uymayı nasib etsin...

e. 21. Asır Tevhid Asrı

Artık 20. Yüzyıl bitiyor, biliyorsunuz. Biz de bu 21. Yüzyıl'ı Tevhid Yüzyılı ilan ettik. Rivayetlerden, Peygamber Efendimiz'in müjdelerinden kesin olarak biliyoruz ki, 21. Yüzyıl Tevhid Yüzyılı olacak. Herkes *Lâ ilâhe illa'llah*'a gelecek. Hazret-i İsâ dahi Peygamber Efendimiz'in şeriatıyla hükmedip, haçı kırıp, domuzu öldürüp, İslâm'ı öğretecek, anlatacak.

21. Yüzyıl Tevhid Asrı... İki bin yılını da, bu asrın ilk senesi olarak, Tevhid Yılı olarak kutlayacağız. İnşâallah hepiniz buna göre kendinizi hazırlayın, ayarlayın! *Lâ ilâhe illa'llah*'ı kendinize, çoluk çocuğunuza, yakınlarınıza, herkese anlatın!..

Allah'tan başka ilâh olmadığını, yeri göğü yaratan, alemlerin rabbinin Allah olduğunu, onun şeriki naziri olmadığını herkese öğreteceğiz. Şimdiden hazır olalım, üç ay kaldı. Bunun için herkes ne yapabilecekse, onu elinden geldiği şekilde yapsın! Yanlılıklar bitsin, insanlar doğru üzerinde birleşsinler! Kardeş olduklarını bilsinler, hak yola gelsinler, Allah'ın rızasını kazansınlar!..

Çünkü, (*lemesûbetün min indi'llâhi hayr*) Allah'ın sevabı, mükâfatı daha iyidir. “Ahiretlerini mahvetmesinler, bir takım hesaplardan dolayı kendilerini helâk etmesinler. Kısa, kısır görüşlerle, dünyevî menfaatlerle dünya ve ahiretlerini perişan ve berbat etmesinler!” diye temenni ediyoruz. Herkesin iyiliğini istiyoruz. Allah-u Teâlâ Hazretleri hepimizin yardımcısı olsun...

Bir hususu da beyan ederek, sözümü kapatmak istiyorum: Tabii herkes çocukluğundan beri öğrendiği inancı doğru sayar. Başkaları yanlış diye öğretilmiştir kendisine... Herkes benimki doğru diyebilir.

Onun için, ben şunu öneriyorum, teklif ediyorum: Herkes Rabbinden, Yaradanından, Mevlâsından istesin:

“—Hak ne ise, doğru ne ise yâ Rabbi, bana onu göster; ben ona tâbî olacağım!” desin.

Ben tahmin ediyorum ki, temenni ediyorum ki, kuvvetle sanıyorum ki, samîmî iseler, samîmî olarak bu arzuyu gösterdikleri zaman, Cenâb-ı Hak rüyalarında gerçekleri gösterecek, hak olan şeyi onlara bildirecek. Yapmaları gereken işi bildirecek, girmeleri gereken yolu gösterecektir. Yeter ki samîmî olsunlar, hakkı arasınlar, hakkı bulmayı istesinler.

Allah-u Teâlâ Hazretleri herkese samîmiyet ve ihlâsla gerçeği arama aşkı, şevki versin ve gerçeği buldursun...

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâh, aziz ve sevgili dinleyiciler ve izleyiciler!..

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

21. 09. 1999 - HOLLANDA

[Bütün TEFSİR DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

